

LBRIS | We know
books

The Countess Conspiracy

Courtney Milan

Copyright © 2013 Courtney Milan

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Conspirația contesei
Courtney Milan

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Raluca Chiriac

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MILAN, COURTNEY

Conspirația contesei / Courtney Milan

trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8901-6

I. Mihăilescu, Anca (trad.)

821.111

COURTNEY MILAN

Conspirația contesei

Traducere din limba engleză

Anca Mihăilescu

LITERA

București

Capitolul 1

Cambridge

Mai 1867

Violet Waterfield, contesa de Cambury, se simțise mereu foarte bine în mulțime.

Altora femei de rangul ei le-ar fi displicut să stea într-o sală de conferințe cot la cot cu orice persoană de pe stradă, cu nici un semn distinctiv care să o deosebească de vechea ei prietenă, care stătea în stânga ei, sau de bărbatul în vârstă, fără îndoială trăind dintr-o pensie amărâtă, care stătea în dreapta ei. Celelalte femei ar putea șopti între ele despre mirosul emanat de oamenii înghesuiți atât de aproape unii de alții. Dar, într-o mulțime, Violet putea să dispară. Mirosul de fum de pipă acru și de piele nespălată însemna că nimeni nu-i dădea atenție. Nimeni nu se uita la ea pentru aprobare sau să îi ceară părerea despre vreo prostie de care nu-i păsa. Într-o mulțime, Violet putea să se debaraseze de toată prefăcătoria și să se complacă în singura ei pasiune interzisă: domnul Sebastian Malheur.

Sau, ca să fie mai exactă, în munca lui. Sebastian era cel mai vechi prieten al ei, iar astăzi, el era cel care vorbea mulțimii. Avea o voce gravă și un zâmbet șugubăț, unul pe care îl folosea cu mare efect când făcea cele mai banale observații științifice să pară interesante. Răutăcioase, chiar. Restul – părul său întunecat și strălucitor, acel zâmbet fermecător și poznaș pe care îl afișa mereu – ea îl lăsa în seama doamnelor îmbujorate din înalta societate care doreau să-l cunoască mai îndeaproape.

Violet nu avea nevoie de frumusețea lui, de flirturile lui inutile. Dar munca lui, ei bine...

– Până acum, spunea Sebastian, cercetările mele s-au concentrat pe trăsături simple: culorile florilor, formele frunzelor. Am detaliat câteva mecanisme diferite de ereditate. Ceea ce am de gând să

prezint astăzi nu este o explicație suplimentară, ci o serie de întrebări derutante.

Ea mai auzise aceste cuvinte înainte. De mai multe ori. Le tot analizaseră chiar în acea dimineață, încercând să le facă absolut perfecte.

Reușiseră.

Privirea lui cercetă adunarea și, chiar dacă nu se uită în ochii ei, Violet se trezi zâmbind ca răspuns. El tocmai ajungea la partea bună.

– Deruta, spuse Sebastian, înseamnă că a mai rămas ceva care trebuie să fie descoperit. Așa că lăsați-mă să vă spun ce anume nu știm.

În străfundurile întunecate ale conștiinței sale, Violet își dădu seama că nu era singura care se apleca înaintea nerăbdătoare. Sebastian era ca un magnet. Atrăgea oamenii spre el fără ca măcar să încerce. Unii dintre cei prezenți erau tineri oameni de știință adoratori, care se agățau de fiecare cuvânt al lui, visând să-i calce pe urme. Alții erau adepți ai lui Darwin, precum Huxley, aflat într-un colț, urmărind dezbaterile pe sub sprâncenele groase. Erau prezente și multe doamne... Sebastian atrăgea întotdeauna doamnele spre el.

Dar erau și oameni ca aceia care stăteau chiar în spatele lui Violet. Ea nu-i putea vedea, dar – în ciuda eforturilor ei de a-i ignora – era conștientă de ei. Aceștia erau de cea mai proastă speță: întrerupători.

– Rușinos, bombăni bărbatul din spatele ei, suficient de tare încât să străpungă chiar și bula rezistentă a plăcerii lui Violet. Absolut rușinos.

Nu era nimic rușinos la figura pe care Sebastian o indica, doar dacă nu cumva cineva nutrea o ură irațională față de grafice. Acesta detalia doar numere – numere adunate cu o atenție asiduă la detalii, dacă Violet îndrăznește să spună asta fără să fie acuzată de aroganță.

Se încruntă, se aplecă un centimetru în față și făcu tot posibilul să se concentreze asupra lui Sebastian.

– O rușine în toată puterea cuvântului, îi răspunse femeia din spatele ei. Chiar așa.

Vocea ei, chiar și șoptită, răzbătu. Era ca un sunet ascuțit, ca un burghiu de trepanare acut, forând direct în craniul lui Violet.

– Își etalează lipsa de credință în Dumnezeu. Este absolut reprobabil. Vorbește în public despre reproducere și despre relații sexuale.

– Gata, gata, replică în șoaptă tovarășul ei. Pune-ți mâinile pe urechi și te voi anunța când vei putea asculta din nou.

Cum puteai să vorbești despre moștenirea trăsăturilor fără să menționezi actul de înmulțire? Trebuia oare ca oamenii să păstreze tăcerea în legătură cu aspecte biologice de bază de dragul bunelor maniere? Și, știind că Sebastian Malheur avea de gând să discute subiecte care le-ar fi provocat repulsie, atunci de ce veniseră?

– Malheur probabil că se gândește la astfel de lucruri tot timpul! continuă vocea ascuțită. Ce mizerie! Ce minte depravată.

Violet făcu tot posibilul să ignore comentariile, refuzând să lase să i se citească pe față ceva. Dar în sinea ei fierbea.

Nu era vorba doar despre faptul că Sebastian era cel mai drag prieten al lui Violet. Acele cuvinte se simțeau ca un atac direct. De parcă ar fi spus aceste lucruri despre ea.

Într-un fel, așa era.

– Există un motiv, îi răspunse soțul, pentru care toți acești așa-ziși filosofi naturaliști sunt bărbați. Sexul feminin este prea bun pentru a lua în considerare astfel de gânduri dezgustătoare.

Era de ajuns. Violet se întoarse. Zări o femeie cu o mină surprinsă, îmbrăcată în muselină roz, care era așezată lângă un domn cu mustați strălucitoare.

Le aruncă cea mai mohorâtă privire a ei.

– Liniște, îi admonestă ea.

Gura femeii se rotunji surprinsă. Violet dădu ferm din cap spre ea și apoi se întoarse.

Sebastian începuse să vorbească despre primul puzzle.

O, da. Acesta era unul dintre preferatele ei. Încet-încet, se relaxă. Începu să se afunde din nou în prelegerea lui Sebastian, în fluxul și refluxul discuției. O prelegere bine construită era ca o piscică torcând: greu de obținut și totuși atât de... atât de satisfăcătoare atunci când, în cele din urmă...

– Cred, continuă femeia cu voce ascuțită, ca și cum Violet ar fi cerut o jumătate de minut de tăcere în loc de respect elementar, că trebuie să fi semnat un contract cu diavolul. Cum altfel ar putea un om să aibă o asemenea atracție, dacă nu pentru a induce în eroare?

Concentrarea ei se spulberă din nou. Violet se gândi cu nostalgie la umbrela de soare pe care o lăsase în vestiar – umbrela de soare purpurie, cu panglicile ei discrete și cu capătul ascuțit. Utilă pentru a împunge oamenii nepoliticoși și, de asemenea, la modă. Mama ei ar fi fost de acord.

– Am auzit, continuă femeia, că el seduce câte o femeie virtuoasă în fiecare noapte. Doamne, ce mă voi face dacă i se oprește privirea asupra mea?

Violet își dădu ochii peste cap și se aplecă înainte.

În față, Sebastian făcu un gest către șevalet, iar tânărul care era cu el schimbă grafica cu un tablou cu o pisică. Violet cunoștea tabloul destul de bine.

Pisica o cunoștea și mai bine.

– Acest model, a arătat el cu un gest spre pisica dungată cu negru și roșcat, apare uneori atunci când o pisică roșcată se împerechează cu o pisică neagră.

– Dumnezeule mare! a spus „împerechere“. Chiar a spus cuvântul „împerechează“.

Violet își strânse degetele și se concentrează intens asupra lui Sebastian, ignorând tot restul lumii.

El își schimbă poziția și aruncă o privire peste mulțime.

– Este un adevăr cunoscut de când lumea – noaptea, toate pisicile sunt negre.

Violet nu avea nevoie să îi poată desluși expresia pentru a-și imagina o sprânceană răutăcios ridicată.

– Totuși, în timpul zilei trebuie să ne punem întrebarea: de ce sunt atât de puțini motani calico?

Un alt oftat îngrozit se ridică în spatele ei.

– Se referea la... Doamne sfinte! Asta e... asta e indecent!

Sebastian gesticulă.

– Știința eredității genetice pe care am schițat-o în ultimii ani explică de ce trăsăturile ar putea avea o șansă de cincizeci la sută să fie moștenite sau de numai douăzeci și cinci la sută. Dar șansa ca un motan să aibă culoarea calico este atât de mică, încât nu o putem calcula – una la o mie, poate. Teoria mea nu oferă nici o explicație pentru o asemenea situație.

Vocea femeii începuse să devină și mai stridentă, ceva ce Violet nu ar fi crezut că este posibil.

– Tocmai s-a lăudat cu mărimea lui în public. William, tu ești polițist. Fă ceva.

Cu ochii minții, Violet se văzu pe sine răsucindu-se. Acea Violet – cea care nu avea nici o grijă pe lume – o va înfrunta pe doamna în cauză.

„Dacă nu-ți ții gura, îți smulg limba din rădăcină cu mâna mea“, se imagină ea spunându-i.

Dar o lady nu făcea o scenă în public. „Când nu ai nimic frumos de spus, atunci păstrează-ți gândurile pentru tine și spune-mi totul mai târziu“, parcă o auzea pe mama ei explicându-i.

Trecuse mult timp de când Violet nu mai reușise să vorbească cu mama ei despre supărările ei, dar asta nu făcea ca sfatul să fie mai puțin potrivit. Tăcerea păstra secrete.

Așa că Violet se retrase în tăcere. Alungă tot ceea ce nu voia să audă. Restul lumii era înfășurat în vată, cu marginile tăioase izolate astfel încât să nu o poată răni.

O parte a minții ei era vag conștientă de faptul că discuția cuplului continua.

– Haide, haide, spuse bărbatul, trebuie să urmez și eu legile. Nu am nici un mandat și nu sunt sigur că s-ar emite unul, în orice caz. Ai puțină răbdare, draga mea.

Părea un sfat bun.

Ai răbdare, își spuse Violet. În câteva minute aveau să plece, iar totul să fie mai bine.

În câteva minute, totul se înrăutăți.

La finalul prelegerii, Violet își croi drum prin mulțime, dând ușor alți oameni la o parte. Mulțimea devenea din ce în ce mai mare și mai indisciplinată la fiecare eveniment. În primele câteva luni ale carierei lui Sebastian, el fusese o curiozitate – un om care scria despre trăsături moștenite și care ocazional îl apăra pe Charles Darwin. Existau câteva plângeri nu foarte convingătoare din public, dar nimic ieșit din comun.

Apoi publicase acea lucrare despre molia pestriță, în care susținea că demonstrează teoria evoluției lui Darwin în acțiune.

Violet oftă. Era respectat de jumătate din lume și complet disprețuit de restul. Cu fiecare an care trecea, murmururile urâte la prelegerile sale creșteau.

Acum zumzăia cu furie în jurul ei, de parcă ar fi aterizat într-un cuib de viespi ignorante.

Își găsi drumul spre partea din față. Oliver Marshall, prietenul care șezuse alături de ea mai devreme, ajunsese deja acolo. Sebastian era înconjurat.

Sebastian fusese întotdeauna înconjurat de grupuri mari, încă de când devenise adult.

Jumătate din mulțimea din jurul lui era de sex feminin, fapt neobișnuit la majoritatea discuțiilor științifice, dar nu ieșit din comun pentru el.

Violet se întreba uneori dacă oamenii se gândeau la ea în acest fel – ca la o femeie care încerca de ani buni să îi atragă atenția lui Sebastian. Ca și cum ea, de asemenea, aștepta ca privirea lui să se oprească asupra ei, sperând ca el să o vadă numai și numai pe ea. Sora ei o tachina destul de des în acest sens.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că ar fi fost și ea printre femeile care îl adorau. Dar ea era așa cum era, și nu avea rost să plângă pentru proverbialul urciur, spart acum multă vreme. În schimb, își făcu loc în cercul lui de apropiați.

De la locul ei din mijlocul sălii, trăsăturile lui fuseseră o ceață liniștitoare. Acum îi putea distinge expresia, iar ea s-a simțit brusc alarmată.

Nu arăta bine. Obrajii îi erau înroșiți; ochii lui, de obicei întunecați și strălucind de umor, deveniseră lipsiți de profunzime. Expresia ușor amuzată a gurii sale se topise într-o seriozitate gravă. Arăta de parcă ar fi avut febră.

– Te înșeli, îi spunea un bărbat masiv. Se înălța deasupra lui Sebastian, cu pumnii cărnoși strânși pe lângă el ca două jamboane. Ești umflat ca un cimpoi plin de sine. Fiecare filosof al naturii, de la Newton încoace, a fost blestemat. Blestemat, îți spun eu.

Cu câțiva ani în urmă, Sebastian ar fi râs de o asemenea declarație. Acum, pur și simplu îl privea pe individ.

– Mulțumesc foarte mult, zise el ca un automat, de parcă ar fi memorat cuvintele, iar acum le rostea ca pe o momeală falsă, sperând să-l distragă pe om suficient de mult timp pentru a putea pleca de acolo. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

– Fir-ai tu de ticălos insolent! exclamă bărbatul și făcu un pas înainte.

Violet răsufliă prelung și se strecură în fața individului, apucându-l pe Sebastian de mânecă. „Uită-te la mine. Uită-te la mine. Totul va fi mai bine dacă te vei uita la mine.”

El s-a întors spre ea, dar, în timp ce o făcea, ultima urmă de amuzament prefăcut dispăru de pe fața lui.

Violet era prietenă cu Sebastian de multă vreme și crezuse că îl cunoștea. Că el se ferea cu veselie de tensiunea publică a criticilor constante, că nu se gândea la acel flux de insulte și de amenințări. Trebuia să creadă asta, altfel nu l-ar fi pus niciodată sub o asemenea presiune.

În acea clipă, își dădu seama cât de mult se înșelase.

Violet înghiți în sec.

– Sebastian, zise ea, bâjbâind după cuvinte.

– Ce e? mârâi el.

– Ai fost genial. Îl privi în ochi, dorindu-și să poată să facă totul mai bine. Absolut genial...

Ceva se aprinse în ochii lui – ceva întunecat și furios.

N-ar fi trebuit să spună acele cuvinte. Ea îi dăduse seama de asta în momentul în care îi ieșiseră pe gură. Cum trebuie să fi sunat pentru el? Îngrozitoare. Încântată de sine.

Erau înconjurați de o mulțime. Degetele i se albiră pe lângă corp, iar el își ridică nasul în aer.

– Du-te naibii, Violet! Vocea lui era un mârâit jos, sălbatic. La naiba cu tine!

Erau în această conspirație de atât de mult timp împreună, încât uneori chiar și Violet uita adevărul. Acum și-l amintea. Îl simțea în fiecare celulă a ființei ei. Acel sentiment de invizibilitate dispăruse. Violet se gândea uneori că poziția ei în societate era ca un buștean căzut în mijlocul pădurii. Poate că nu era pitorească, dar cel puțin era acceptată ca făcând parte din peisaj. Atât timp cât stătea nemișcată, nimeni nu avea să descopere adevărul.

În momentul acela, Sebastian o privea țintă – absolut livid, de parcă ar fi fost pe cale să dea cu securea în buștean. Să-i expună miezul putred în fața lumii, să arate că înăuntrul lui Violet era un lucru întunecat, îngrozitor, murdar, infestat de creaturi cu multe picioare. Dacă ar mai scoate un cuvânt, toată lumea ar afla.

Nu ar fi crezut niciodată că Sebastian ar putea-o trăda. Dar acest străin, care se uita la ea prin ochii lui Sebastian? Nu avea habar ce ar putea face.

Mâinile i se răciră. Aproape că putea să vadă cum se derula acel coșmar dinaintea lor. El ar dezvălui adevărul în fața tuturor. Ziarele ar trâmbița totul în cursul zilei; ea ar fi ruinată până a doua zi la prânz, exilată complet.

Mulțimea imensă părea a fi formată doar din umbre în jurul ei. Ea abia dacă mai putea respira. „Murdară”, auzea oamenii șoptindu-i. „Reprobabilă.” Simți că îi vine să vomite. Violet ar fi fost ruinită și i-ar fi tras pe mama, pe sora ei, pe nepoții și nepoatele ei după ea.

Nările lui Sebastian fremătără, iar el se îndepărtă de ea pentru a vorbi cu un alt bărbat, lăsând ascuns tot ceea ce ar fi putut spune, în siguranță, în spatele perdelei de tăcere.

Violet nu se putu abține. Răsufliă ușurată. Era în siguranță. Iar atât timp cât nimeni nu avea să afle, așa va rămâne.

Soarele dimineții strălucea direct în ochii lui Sebastian, violent, în timp ce se uita spre grădină. Foișorul de trandafiri prindea acele raze timpurii de soare, iar straturile de flori pline de rouă străluceau ca răspuns. Era al naibii de frumos. Ar fi putut chiar să se bucure de priveliște dacă nu i-ar fi pulsat capul insistent.

Dacă nu ar fi știut mai bine, și-ar fi închipuit că suferă de efectele negative ale băuturii. Doar că nu băuse nimic mai tare decât un ceai în ultimele patruzeci și opt de ore. Nu, altceva îl chinuia, și, spre deosebire de mahmureala de după câteva sticle de vin, nu putea fi rezolvat cu o poțiune eficientă.

Nici un farmacist de pe pământ nu putea vindeca realitatea.

Știa încotro se îndreaptă încă de la început. Violet era în sera ei; când ocoli tufișurile, o văzu stând pe un scaun, uitându-se la o serie de ghivece mici de pământ. Își trecuse picioarele încălțate în cizme în jurul picioarelor scaunului. Chiar și de aici, o putea auzi fredonând fericită, ca pentru sine.

Lui Sebastian i se făcu rău de la stomac.

Ăsta nu era un motiv pentru a nu respecta procedura corectă. Ușa exterioară de la sera lui Violet se deschidea spre o încăpere închisă cu sticlă. Își dădu jos pantofii și își schimbă redingota cu un halat de grădinărit. Se verifică pe sine și aerul din jur cu atenție – nici o albină la vedere.

Ea nu-și ridică privirea când el deschise cea de-a doua ușă, nici când dădu la o parte straturile de tifon care țineau insectele afară. Nu-și ridică privirea când el trecu pe lângă ea. Se concentra cu atâta ardoare asupra acelor mici vase de lut din fața ei, cu o lupă într-o mână, încât nici măcar nu îl auzise intrând.

Doamne! Chiar și după ceea ce-i spusese se aseară, după felul în care fugise, lăsând-o în voia sorții, ea părea atât de veselă stând acolo. El avea să strice totul.

Fusese de acord cu această șaradă cu ani în urmă, când nu înțelesese ceea ce se va întâmpla. Când implicarea lui însemnase doar să-și semneze numele și să o asculte pe Violet cum vorbea, două lucruri care păruseră să nu necesite nici un efort.

– Violet, spusese el încet.

Nu primi nici un răspuns.

– Violet, repetă el, de data aceasta puțin mai tare.

O văzu cum se trezea la realitate – clipind iute și lăsând încet paharul pe care îl ținea în mână, înainte de a se întoarce spre el.

– Sebastian! exclamă ea.

Era o notă de satisfacție în vocea ei. Îl iertase pentru seara trecută. Dar zâmbetul pe care i-l oferise se stinsese încet când văzu expresia de pe fața lui.

– Sebastian? E totul în regulă?

– Ar trebui să-mi cer scuze, răbufni el. Dumnezeu știe că ar trebui să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa, și mai ales nu în public.

Ea flutură din mână.

– Ar fi trebuit să știu mai bine. Ar fi trebuit să mă gândesc la tensiunea la care ești supus. Serios, Sebastian, după tot ceea ce am făcut unul pentru celălalt, câteva cuvinte dure nu înseamnă mare lucru. Acum, e ceva ce trebuie să-ți spun. Ea se încruntă și se bătu cu degetul pe buze. Să vedem...

– Violet, nu te lăsa distrasă. Ascultă-mă!

Ea se întoarse înapoi spre el.

Nimeni altcineva nu o credea pe Violet drăguță. El nu înțelesese niciodată asta. Da, nasul ei era prea mare. Gura ei era prea largă. Ochii ei erau puțin prea depărtați pentru standardele clasice de frumusețe. El vedea aceste lucruri, dar cumva nu contasera niciodată. Dintre toți oamenii din lume, Violet era cea mai apropiată de el, iar asta o făcea prețioasă în moduri la care nu voia să se gândească acum. Era cea mai dragă prietenă a lui, iar el era pe punctul de a o distruge.

– E ceva în neregulă? întrebă ea cu grijă, dregându-și glasul. Sau... Știi că ceva nu este în regulă. Cum putem repara situația?

IBRIS | We know books

El își ridică mâinile în semn de capitulare în fața întregii lumi.

– Violet, nu pot să mai fac asta. M-am săturat să trăiesc o înșelătorie.

Fața ei se albi complet. Întinse mâna, apucă lupa și o strânse la piept.

Sebastian simți cum i se strânge inima.

– Violet.

Nu era nimeni pe care să-l cunoască mai bine, nimeni pe lume la care să țină mai mult. Pielea ei se făcuse cenușie. Stătea și se uita la el, total lipsită de expresie. O mai văzuse așa o dată. Nu-și imaginase vreodată că el va fi cel care o să o facă să arate așa din nou.

– Violet, știi că așa face orice pentru tine.

Ea scoase un sunet curios din gât, pe jumătate ca de plâns, pe jumătate de sufocare.

– Nu face asta, Sebastian, ne putem descurca...

– Am încercat, zise el șoptit. Îmi pare rău, Violet, dar s-a terminat.

O distrugea, dar, pe de altă parte, ajunsese la capătul chiar și al abilităților sale de... a juca teatru. Zâmbi cu tristețe și aruncă o privire prin sera ei. La rafturile pline de ghivece mici, fiecare dintre ele etichetate. La rândurile de plante aflate în diferite stadii, de la mici ciorchini de frunze la un covor verde, strălucitor.

La raftul cu cărți din colț, care ținea douăzeci de volume legate în piele cu însemnări. Se uită peste toate dovezile pe care aștepta ca toți ceilalți să le descopere. În cele din urmă, se uită la Violet – la femeia pe care o cunoștea de când era copil și pe care o iubea de o jumătate de viață.

– Voi fi prietenul tău. Confidentul tău. Voi fi o mână de ajutor atunci când vei avea nevoie de una. Voi face orice pentru tine, dar există un lucru pe care nu-l voi mai face niciodată, zise el și trase adânc aer în piept. Nu voi mai prezenta niciodată munca ta ca fiind a mea.

Lupa îi alunecă dintre degete și ateriză pe pavajul de sub scaunul ei. Dar era dură – la fel ca Violet – și nu se sparse.

El se aplecă și o ridică.

– Poftim, zis el, dându-i-o înapoi. Vei avea nevoie de asta.

Capitolul 2

Trei ore mai târziu, Violet se trezi așteptând în fața casei lui Sebastian.

În anii în care lucraseră împreună, găsiseră o sută de modalități de a se întâlni fără să stârnească bârfe. Când se aflau la Cambridge, întâlnirea era relativ ușoară: casele lor se aflau la doar un kilometru și jumătate distanță, la douăzeci de minute de mers pe jos de-a lungul unei poteci împădurite. Copacii groși le ascundeau drumul de ochii dornici de bârfe.

Datorită arbuștilor înalți, sera lui Violet era ferită de ochii curioși ai servitorilor, în timp ce calea spre biroul său era ascunsă de un labirint de tufe de buxus înalte cât un stat de om, care îi permitea să intre și să iasă fără să bată la ușă.

Acum ea aștepta în acel labirint, stăpânindu-și respirația și nervii. Trebuia să îndrepte lucrurile, trebuia să încerce să găsească o cale de a continua. Dar își amintea expresia de pe fața lui, privirea aceea tristă și hotărâtă, și nu știa cum să schimbe asta.

Se așeză pe o bancă de piatră și lovi cu piciorul, frustrată, în pietrișul de pe alee. Dacă punea totul în ordine, trebuia să existe o soluție. O soluție corectă, rezonabilă.

Pietrișul trosni; ea își ridică consternată privirea.

Era Sebastian. Nu purta redingotă, însă, chiar și îmbrăcat doar în cămașă și vestă, expresia aceea serioasă îl făcea să pară formal. Avea o mână în buzunarul de la vestă și o privea cu o expresie indescifrabilă.

Ea se gândi să se ridice – se gândi atât de mult, încât își dădu seama că momentul trecuse. Ar fi arătat ca o proastă dacă s-ar fi ridicat în picioare acum, la un minut după ce sosise el.

Se mulțumi să încline capul în direcția lui.

– Sebastian.

– Violet.